

Collega, Finantsministeren, skulde jeg ikke have fundet mig opfordret til at sige et Ord i den Anledning, naar dertil ikke knyttede sig et Par andre Bemærkninger, som jeg troede at burde imødegaae. Med Hensyn til selve Forslaget under Nr. 6, saa finder jeg mig ved hvad der nu er udtalt som Udvalgets Mening bestyrket i, hvad jeg allerede under Discussionen af § 5 antydede, at jeg antog det for Uagtsomhed, at den tilsvarende Passus i Udkastet var udeladt i hvad Udvalget havde sat istedetfor. Forslaget bliver nødvendigt ikke blot derved, at disse temporaire Byrder, som hvile paa enkelte Embedsmand, i og for sig ere meget trykkende og blive det endnu mere efter hvad der er vedtaget om Beskatning af Præstegaardenes Hartkorn, men det bliver ogsaa nødvendig af den Grund, at hvis man ikke tilsviede dette, vilde der til den Ulighed, som følger af Beskatningen af Præstegaardenes Hartkorn, men som man fandt nødvendig og uundgaaelig, komme en ny Ulighed til, som undertiden ved de samme Embeder kunde støde sammen med den forrige. Ligesom nemlig Præstegaardenes Størrelse og den deraf flydende Krigsskat ingenlunde staae i noget fast Forhold til Embedernes samlede Indtægter, — saaledes gjælder det samme om disse temporaire Byrder. Der kan være store Embeder, som ere frie for dem, og der kan være meget smaa Embeder, hvor de støde sammen med et meget stort Beløb; der kan være ganske ringe Embeder, som trykkes af stor Byggeløn og af Enkepension, — og hvor der maaskee oveniud holdes Capellan, og jeg har med Hensyn til de første Arter af Byrder under Forhandlingen over § 5 tilladt mig at forelægge Thinget nogle Exempler herpaa. Det kan nu let hændes sig, at det samme ringe Kald, som har saadanne extraordinaire Byrder, og som ikke kunde fradrage noget i Krigsskatten, hvis dette Forslag ikke blev antaget, at det netop tillige fik en høj Krigsskat af Præstegaardshartkornet. Med Hensyn til det af den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 3die District (Damgaard) rettede Spørgsmaal til Udvalget om, hvorvidt Lønning og Underhold til en Kapellan skulde regnes med til de temporaire Byrder, for hvilke der skulde skee Fradrag, saa vil jeg for mit Vedkommende

udtale det som min Mening, at jeg troer, at denne betydelige Byrde maa henføres til dem, for hvilke der, hvis Forslaget gaaer igennem, maa skee Fradrag, fordi Kapellanen ikke holdes efter et blot Duffe af vedkommende Præst, men kun tilstedes, hvor det findes nødvendigt, ja meget ofte er det endog Tilfældet, at det udtrykkeligt paalægges vedkommende Præst at holde Kapellan; og hvor han altsaa, enten ved Omstændighederne, ved Svagheit, ved Alderdom eller ved udtrykkeligt Paalæg af Overbestyrelsen er nødt til at lide et saadant Uffavn i sine Embedsindtægter, er det i alle Maader billigt, at han derfor ogsaa faaer en Medsættelse i sin tilsvarende Krigsskat. Jeg skal dernæst tillade mig at tilføie et Par Ord om Forslaget under Nr. 9, uagtet det af den, som oprindeligt har stillet det, er taget tilbage; men det er, som jeg hører, optaget af en Anden. Dette Forslag vil, hvis Forslaget under Nr. 6 gaaer igennem, uidentivt komme til at undergaae nogen Redactionsforandring, hvis det skulde vedtages, da det vilde komme til at indeholde en udtrykkelig Indskærpelse om Fradrag i Krigsskatten for Pensioner, medens dette Fradrag allerede vilde være givet ved hvad der staaer i Forslaget under Nr. 6; men jeg maa endnu, til Oplysning om de Forhold, hvorom dette Forslag dreier sig, tilføie den Bemærkning, at der af geistlige Embeder overhovedet kun udredes to Arter af Pensioner, medens, saavidt jeg veed, Begrebet „Bartpenge“ og Benævnelser „Bartpenge“ slet ikke forekommer ved noget som helst geistligt Embede. De to Arter af Pensioner, som udredes, og som vilde blive truffne ved en Krigsskat efter dette Forslag, de ere deels i enkelte Tilfælde Pensioner til afgangende Præster, — men de ere i det Hele faa, — deels er det Enkepensioner. Forholdene ere nu indrettede saaledes, at de geistlige Embedsmand i Almindelighed sjelden entlediges, og, naar de entlediges, entlediges de med Pensioner, som ere meget lavere end de, som sædvanlig tillægges andre Embedsmand, med hvem Præsterne kunde sammenlignes. Det højeste Beløb, som i Almindelighed tillægges en entlediget Præst af Finantskassen, er 300 Rbd. aarligt, og hertil tilføies undertiden saameget af Kaldet, som en ordinaire Enkepension vilde udgjøre, og den ordinaire